

1. A bá-rá-ny Jé-zus hor-doz-ta A földnek min-den
 1. A bű-nünk folt-ját le-mos-ta, És ér-tünk ad-ta
 vét - két, Ó el-tűrt min-den szen-ve-dést, Sok
 él - tét.
 üt - le-get és meg - ve - tést, És nem volt eny - hű -
 lé - se. Bár tűr - te Sá - tán rossz ha-dát, De
 győ-zött ő és hűn megállt A kínban, szen-ve - dés - ben.

2. A Bárány üdvöm, életem, / A lelkem megváltója; / Az Atya adta őt nekem, / Hogy bűnöm mind lerója. / „En Fiam, menj és keresd meg / A bűnöst, aki elveszett, / És tedd le érte élted; / A bűnért nagy a büntetés, / A gyöttelelem, a szenvedés, / De mind eltörli véred!”

3. „Ó! Atyám, mind elszenvedem, / Mit rám mért nagy hatalmad; / Es amint tetszik, tégy velem, / En engedek szavadnak.” / Ó! csodálatos szeretet, / Hogy értem mennyit szenvedett, / Azt nem fogja fel elmém; / Ó! szeretet, nagy az erőd, / Hogy sirba tudtad vinni őt, / Az üdvöd így lett enyém!

4. A lelkem mélyén hordalak / E földi életemben, / És átkarolva tartalak, / Mint te is tartasz engem. / Az éltem fényessége vagy, / S ha szívem töredelme nagy, / Ó! légy az új szív bennem, / Hogy tied legyek teljesen, / Ki megváltottál véreden, / Mert te őrzöl meg engem.

5. Én hiven zengem mindennap, / Hogy csodát tettél velem, / S mint élő, kedves áldozat / Csak érted ég a szívem. / Az üdvöm vagy, az életem, / S én hálatelten éneklek / A hálazsoltárt néked, / Ki művelsz velem annyi jót, / És számtalan sok áldásod / Im hódolatra késztet.

6. Csak tárd fel teljes mélységed, / Én szívem kincsesháza, / Az Úr legrágább kincsének / Légy mostan hű sáfára. / E földnek kincse mit ér mind, / Ha öröklétben becse nincs? / Én sokkal többet kaptam. / Az Urnak drága vére ez, / Mely sebeiből csörgedez, / Mert megkönyörült rajtam.

7. Csak ez az én hű védelmem, / És mindenkor a pajzsom, / A bánatban is örömem, / A vészben is megtartóm, / Az örömben ez éneke / És drága lelki ételme: / A csodálatos manna; / És hús forrás, ha szomjazom, / A magányban is vidítóm, / S az ég vigaszát adja.

8. Mit árthat nékem a halál? / Hisz véred az én éltem! / A tűző nap sem hat reám, / Mert te vagy menedékem. / Ha lelkem néha háborog, / Csak szólj egy szót, s már gyógyulok, / És csend honol e szívben. / Ha szélviharban hányódom, / És vésszel küzd a hit-hajóm, / Te horgonyom vagy nékem.

9. Ha eljutok majd egykoron / Az üdvnek örömébe, / Ott véred lesz a biborom, / A lelkem öltözeke. / Majd ez legyen a koronám / A feltámadás hajnalán, / Ha Atyám elé lépek! / S ki eljegyeztél engemet, / Ó! Jézus, részem hadd legyen / A boldogság, az élet!